

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce **R. Z.**, nar.
státní příslušnost Republika Kazachstán
bytem
zastoupený JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou
sídlem Karlovo náměstí 18, Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2024, č. j. OAM-1482/ZA-ZA15-K01-2024,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2024, č. j. OAM-1482/ZA-ZA15-K01-2024 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle ustanovení § 25 písm. i) zákona č. 325/1999

Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) zastaveno řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany z důvodu, že tato žádost byla shledána nepřipustnou podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce se domnívá, že napadeným rozhodnutím byla porušena ust. § 71 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s. ř.“), neboť žalovaný nepostupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, § 3 s. ř., neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (§ 2 odst. 4 s. ř.), v souvislosti s § 12 písm. b), § 14a zákona o azylu, § 50 odst. 2 a odst. 3 s. ř. Žalovaný nezjistil rozhodné okolnosti a nevyšel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci. Napadené rozhodnutí není přesvědčivé podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Žalobce nesouhlasí s postupem žalovaného, když jeho žádost posoudil jako nepřipustnou ve smyslu § 10a odst. 1 písm. e) a § 11a odst. 1 zákona o azylu.
3. Dne 29. 1. 2025 žalobce doplnil žalobu o následující:
4. Napadené rozhodnutí je zatíženo jednostranným pohledem na žalobcovu životní situaci a neobjektivně byly posouzeny jen okolnosti svědčící v jeho neprospěch.
5. Žalobce také odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 15. 2. 2024, č. j. 7 Azs 186/2022-48, a rozsudky téhož soudu ze dne 8. 6. 2011, č. j. 2 Azs 8/2011-55, ze dne 25. 1. 2013, č. j. 5 Azs 7/2012-28, ze dne 18. 6. 2021, č. j. 5 Azs 162/2020-47, a ze dne 25. 2. 2022, č. j. 5 Azs 82/2020-64, které se vztahují k § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Domnívá se, že žalovaný nedostatečně posoudil ohrožení jeho soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy v souvislosti s jeho rodinnými a sociálními vazbami na území České republiky. Z toho důvodu shledává napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným.
6. Žalobce zmiňuje, že státy přistouпивší jak k EÚLP, tak k Úmluvě o právním postavení uprchlíků z roku 1951 (dále jen „Ženevská úmluva“) musí respektovat zásadu non-refoulement v širším pojetí.
7. Žalovaným opatřené zprávy o zemi původu jsou neaktuální. Žalobce zejména poukazuje na Informaci OAMP, Etnická menšina Rusů v Kazachstánu, ze dne 13. 3. 2024 a tvrdí, že ruská agrese na Ukrajině a postoj k Rusům se zcela razantně od doby vypuknutí konfliktu změnil a vystupňoval, což by mohlo mít zásadní vliv na návrat žalobce.
8. Svým postupem žalovaný porušil žalobcova veřejná subjektivní práva. Tato blíže charakterizuje (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 10. 2019, č. j. 8 As 269/2019-27). Závěrem žalobce navrhuje zdejšímu soudu, aby napadené rozhodnutí zrušil, uložil žalovanému, aby o jeho žádosti znovu rozhodl, a přiznal mu náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný s žalobou nesouhlasí, odkazuje na obsah správního spisu a napadené rozhodnutí. Žalobce zopakoval důvody, které uvedl v předchozí žádosti, tedy že mu v zemi původu vyhrožují lidé, kterým jeho otec dluží peníze. Tyto důvody již byly posouzeny v rámci předešlého správního řízení. Azylově relevantní nové skutečnosti,

které nebyly bez vlastního zavinění žalobce předmětem zkoumání první žádosti se neobjevily a žalobce je ani netvrdil. V té souvislosti odkazuje např. na rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, a na usnesení NSS ze dne 2. 4. 2014, č. j. 3 Azs 29/2013-21. Žalobu navrhuje zamítnout jako nedůvodnou.

IV. Obsah správního spisu

10. Z obsahu správního spisu vyplynuly následující podstatné skutečnosti pro rozhodnutí ve věci samé:
11. Dne 22. 2. 2023 žalobce poprvé požádal o udělení mezinárodní ochrany z důvodu obavy z dluhů jeho otce, z věřitelů a z důvodu jeho ruské národnosti ve vlasti. Rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 11. 2023, č. j. OAM-158/ZA-ZA11-K01-2023 nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana, neboť dle žalovaného žalobci nehrozí azylově relevantní pronásledování ani vážná újma. Městský soud v Praze žalobu proti zmíněnému rozhodnutí zamítl dne 31. 7. 2024, č. j. 20 Az 1/2024-95. Kasační stížnost byla odmítnuta usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 10. 2024, č. j. 7 Azs 208/2024-26.
12. Dne 30. 10. 2024 podal žalobce opakovanou žádost o mezinárodní ochranu. V údajích k podané žádosti sdělil, že pochází z Almaty, je kazašské státní příslušnosti a ruské národnosti. Je schopný se dorozumět česky, rusky a anglicky. Je pravoslavný křesťan. Nikdy nebyl členem politické strany ani skupiny, nevyvíjel žádnou politickou aktivitu. Žalobce je svobodný a děti nemá. Dne 6. 9. 2016 přicestoval letecky do České republiky (dále jen „ČR“) přes Bělorusko nebo Turecko. V ČR měl od roku 2016 do roku 2020 nebo 2021 udělené studentské vízum. Žalobce je zdravý a nikdy nebyl trestně stíháný. Jak již uváděl v první žádosti o mezinárodní ochranu, do vlasti se nemůže vrátit, jelikož mu vyhrožuje rodina, které dluží otec peníze (dále jen „věřitelé“). Otec je v současnosti ve vězení a má problémy se zdravotním stavem, policisté jej bijí. Vzali mu všechny jeho věci. Věřitele vyhrožují i jeho matce a sestře. Vlastní část bytu, v němž bydlí žalobcovi prarodiče, mohou tam kdykoliv přijít a dělat co chtějí. Zkrátka otravují život celé jeho rodině. Matka i babička se musely odstěhovat. Před rokem nebo dvěma jej věřitelé telefonicky kontaktovali a vyhrožovali mu, že se jednou musí vrátit, jelikož nemá ve vlasti kde jinde žít. Žalobce si ani nedokáže najít práci, neboť neumí kazašsky. Žalobce je Rus. Má jiný názor na kazašskou politiku. Na internetu o tom nemluví, protože se nechce dostat do problémů. Dědeček žalobce měl stavební firmu a stavěl nemocnice spolu se státem. O firmu přišel, jelikož mu ji stát odebral. Nyní nemá nic, proto žalobci nedokáže pomoc. Žalobce sdělil, že tyto problémy již uváděl, ale situace se zhoršila. Věřitelé získali část bytu u babičky a dědečka. Mohou tam kdykoliv přijít a dělat si, co chtějí. Babička se s matkou odstěhovala, protože zažívali peklo a psychický nátlak. Před domem neustále čekali lidé v autech.
13. Žalovaný ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Kazachstánu vyšel z: Informace OAMP, Kazachstán, Etnická menšina Rusů v Kazachstánu, Etnická složení, ruština, společnost, ze dne 31. 1. 2023; Informace OAMP, Kazachstán, Zahraniční mobilita a návraty do země, ze dne 12. 4. 2024; Informace OAMP, Kazachstán, Policie a etnické menšiny, ze dne 7. 3. 2024; Informace OAMP, Kazachstán, Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, stav: březen 2024, ze dne 13. 3. 2024.

14. V odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 16. 12. 2024 žalovaný shrnul tvrzení žalobce poskytnutá v průběhu řízení a uvedl, ze kterých podkladů vycházel. Jednalo se mimo jiné o předchozí rozhodnutí o mezinárodní ochraně a informace, které shromáždil ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Kazachstánu. Konstatoval, že se jedná o druhou žádost podanou na území ČR. Porovnal důvody současné žádosti (obavy ze soukromých věřitelů, jimž dluží jeho otec, dále obavy z problémů vyplývajících z jeho ruské národnosti) s tvrzeními žalobce v předchozím řízení (obava z návratu kvůli dluhům jeho otce ve vlasti, věřitelům a kvůli jeho ruské národnosti). Žalobce ve své opakované žádosti uvedl stejné motivy odchodu z vlasti a neochoty se do Kazachstánu vrátit. Ohledně údajné nové skutečnosti, že se situace s věřiteli zhoršila, protože koupili část bytu žalobcovi babičky s dědou, babička se následně spolu s matkou musela odstěhovat, neboť na ně věřitelé vyvíjeli psychický nátlak, žalovaný konstatoval, že tyto skutečnosti ničeho nemění na jeho závěru o možnosti využití vnitřní ochrany v zemi původu. Co se týče obav z nalezení práce pro žalobcovu národnost, žalovaný odkázal na své předchozí rozhodnutí, v němž se touto otázkou zabýval. Shodně se žalobce již zabýval vyjadřováním odlišného politického názoru v předchozím rozhodnutí, kde shrnul, že jakmile není tento vyjadřován veřejně, nehrozí žádný postih. Žalobce ani k okamžiku rozhodnutí o opakované žádosti o mezinárodní ochranu veřejně své postoje neprojevoval, tudíž se postihu nadále nemusí obávat. Stejně tak žalovaný po vyhodnocení opatřených podkladů nezjistil, že by se situace v Kazachstánu změnila od chvíle, kdy o žádosti o udělení mezinárodní ochrany meritorně rozhodoval. Opakovanou žádost tedy posoudil jako nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) ve spojení s § 11a odst. 1 zákona o azylu a řízení v souladu s § 25 písm. i) téhož zákona zastavil.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

15. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“).
16. Podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.*
17. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu *podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které:*
a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
18. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu *řízení se dále zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.*
19. Soud předesílá, že v souladu s dispoziční zásadou je podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. povinností žalobce uvést konkrétní žalobní body, jichž se žalobou dovolává zrušení napadeného rozhodnutí. Tedy bylo povinností žalobce v žalobě vymezit, v jakých konkrétních skutkových a právních důvodech spatřuje tvrzenou nezákonnost, a jak se

tato dotkla jeho veřejných subjektivních práv (srov. k tomu obdobné závěry, vyslovené v rozsudku NSS ze dne 27. 10. 2004, čj. 4 Azs 149/2004–52). Lze shrnout, že žaloba je obecná a poměrně plytká, což reflektuje i rozsudek zdejšího soudu. Obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (srov. rozsudky NSS ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004–54, či ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012–42). Úkolem správních soudů není nahrazovat činnost žalobce při vymezení žalobních bodů (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2015, č. j. 6 Ads 5/2015–20). A tak čím obecněji žalobce vymezil námitky vůči napadenému rozhodnutí, tím obecněji zdejší soud k jejich přezkumu a posouzení přistoupí (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008–78).

20. Žalobce uvádí, že žalovaný porušil ust. § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., § 2 odst. 1 s. ř., neboť nepostupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, § 3 s. ř., neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (§ 2 odst. 4 s. ř.), v souvislosti s § 12 písm. b) zákona o azylu, § 14a zákona o azylu a § 50 odst. 2 a odst. 3 s. ř.
21. Pouhý výčet ustanovení právních předpisů či obecný odkaz na zákon jako takový bez souvislosti se skutkovými výtkami však není možné považovat za žalobní bod (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005–58, rozsudky NSS ze dne 28. 5. 2007, č. j. 8 As 43/2006–74, ze dne 24. 7. 2014, č. j. 7 As 130/2013–29, nebo ze dne 5. 3. 2015, č. j. 6 Afs 3/2015–29). Ani pouhé tvrzení, že žalovaný nesprávně aplikoval právní normy stejně jako tvrzení, že se dopustil závažných procesních vad, nelze považovat za dostačující žalobní bod (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2007, čj. 8 Afs 55/2005–74). Výše uvedeným výčtem porušených ustanovení či konstatování žalobkyně o souladném výkladu jednotlivých ustanovení mezinárodních smluv se zásadou non-refoulement se soud více nezabývá, neboť se nejedná o žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.
22. Žalobce nesouhlasí s postupem žalovaného, když jeho žádost posoudil jako nepřijatelnou ve smyslu § 10a odst. 1 písm. e) a § 11a odst. 1 zákona o azylu.
23. Hlavní smysl opakované žádosti o mezinárodní ochranu spočívá v možnosti žadatelů uplatnit nové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit jejich postavení v hmotněprávní sféře. Zároveň se musí jednat o skutečnosti, které žadatelé nemohli uplatnit bez svého zavinění v prvním řízení o udělení mezinárodní ochrany (srov. rozsudky NSS ze dne 27. 3. 2020, čj. 5 Azs 325/2019–16, či ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009–65). Smyslem tohoto zákonného požadavku je na jedné straně umožnit nové posouzení v případě, že nové skutečnosti či zjištění mohou vést k jinému rozhodnutí než u předchozí žádosti, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí (srov. rozsudky NSS ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009–65, a ze dne 27. 3. 2020, č. j. 5 Azs 325/2019–16). Dále podle rozsudku NSS ze dne 27. 3. 2020, č. j. 5 Azs 325/2019–16 je věcné projednání opakované žádosti výjimkou, „*kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté*“. Podle rozsudku NSS ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011–96 musí „*odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud*

takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“

24. Napadené rozhodnutí požadavkům judikatury vyhovuje. Žalovaný v něm popsal důvody první žádosti i opakované žádosti. Tyto vzájemně porovnal a dospěl k závěru, že jsou identické, s čímž se soud ztotožňuje. Nakonec to potvrdil i sám žalobce. Jako skutečnost novou uvedl, že byt jeho babičky s dědou koupili věřitelé. Tito měli stát před domem, do bytu mohli vstoupit kdykoliv a měli činit psychický nátlak na žalobcovu babičku i maminku. V souladu s rozsudkem NSS ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96 nová skutečnost musí mít určitou kvalitu, musí být azylově relevantní. Žalobce žádným způsobem nevysvětlil v opakované žádosti ani v žalobě, jakou souvislost má mít tato skutečnost s důvody azylově relevantními ve smyslu § 12 a § 14a zákona o azylu. Již ze své podstaty nespadá pod důvody taxativně vymezené v § 12 písm. b) zákona o azylu. Rovněž není relevantní z hlediska doplňkové ochrany, neboť v sobě neobsahuje rysy reálného nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, který přebírá čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Co se týče obav žalobce z jazykové bariéry při hledání zaměstnání, soud upozorňuje, že se jedná o skutečnost, kterou žalobce mohl a měl tvrdit již v předchozím řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005 86 a usnesení NSS ze dne 4. 10. 2018, č. j. 5 Azs 181/2018-45, nebo ze dne 19. 4. 2024, č. j. 4 Azs 29/2024-33). Žalovaný se přesto otázkou jazykové bariéry v zaměstnání zabýval na str. 3 až 4 napadeného rozhodnutí. Při posouzení vycházel z Informace OAMP ze dne 31. 1. 2023 a žalobce ujistil, že v Kazachstánu ruština převažuje v řadě sfér – soukromé, vědecké, lékařské, technické nebo státní a ruský jazyk je rovnocenný s jazykem kazašským. Žalovaný zároveň zhodnotil, zda v Kazachstánu nedošlo od doby, kdy naposledy posuzoval žalobcovu žádost, ke změně, která by mohla odůvodňovat opětovné meritorní posouzení této žádosti z důvodu, že by v případě návratu mohl být žalobce vystaven pronásledování či vážné újmě. Žalovaný se tvrzeními žalobce zabýval a své závěry přezkoumatelně zdůvodnil.
25. Následně žalobce namítá, že žalovaný postupoval v rozporu se zásadou non-refoulement. Touto problematikou se ve své judikatuře zabýval již NSS, který v právní větě svého rozsudku ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82 uvedl: *„Povinnost nevystavit žadatele o azyl mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu (čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění protokolů č. 3, 5 a 8, vyhlášené pod č. 209/1992 Sb.) je dána, pokud hrozí ‚reálné nebezpečí‘, že bude takovému zacházení vystaven.“* Podle tohoto rozsudku dále: *„Reálným nebezpečím“ (srov. rovněž § 14a odst. 1 zákona o azylu, jež užívá ve stejném významu slovní spojení ‚skutečné nebezpečí‘) nutno rozumět, že ve významném procentu případů obdobných situací stěžovatele dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho. V tomto ohledu nutno poukázat především na úvahy o ‚real risk‘ (reálném riziku) nelidského a ponižujícího zacházení vyslovené Evropským soudem pro lidská práva ve věci Vilvarajah a další proti Spojenému království (rozsudek z 30. 10. 1990, žádosti č. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13147/87 a 13148/87), zejm. na jeho bod 103; tento rozsudek ve svých úvahách navazuje na*

rozsudek téhož soudu ve věci Cruz Varas a další proti Švédsku (rozsudek z 20. 3. 1991, žádost č. 15576/89), zejm. na jeho body 69 a 70.“ Je zřejmé, že žalobci takové reálné riziko nehrozí. Žalobce neuvedl nové azylově relevantní skutečnosti a ty, které již tvrdil v řízení o první žádosti, žalovaný vypořádal v rámci prvního rozhodnutí, jímž mezinárodní ochranu neudělil. Žalovaný evidentně v rozporu se zásadou non-refoulement nepostupoval.

26. Dále žalobce zcela obecně namítá, že žalovaný spolehlivě nezjistil skutečný stav věci a v té souvislosti poznamenává, že opatřené zprávy o zemi původu nejsou aktuální a zejména přístup k etnickým Rusům v Kazachstánu se od vypuknutí války na Ukrajině zhoršuje. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81 vymezil základní požadavky kladené na zprávy o zemi původu. Jedním z těchto požadavků je i jejich aktuálnost. Byť jde o zprávy s datací k roku 2023 a 2024, lze je považovat za stále aktuální. Žalobce sice tvrdí, že se přístup k etnickým Rusům měl zhoršit, neuvádí však, v jakých konkrétních aspektech mělo ke zhoršení dojít a soudu není známo, že by se situace v Kazachstánu od vypracování použitých zpráv změnila, a to ani ve vztahu k ruské etnické menšině (srov. i usnesení NSS ze dne 28. 4. 2020, č. j. 6 Azs 200/2019-34). Zároveň je potřeba zdůraznit, že správní orgán nemůže mít pokaždé k dispozici naprosto čerstvé informace. Zprávy neziskových organizací, Evropské unie a jiných států, či zprávy vypracované Odborem azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra, ze kterých obvykle vychází, jsou zpravidla vydávány periodicky (srov. usnesení NSS ze dne 26. 1. 2024, č. j. 10 Azs 2/2024-27). Žalobce dále nekonkretizuje, která zjištění žalovaného považuje za neúplná. Soud tedy toliko konstatuje, že žalovaný zjistil všechny rozhodné skutečnosti a vyšel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu. Umožnil žalobci sdělit všechny případné nové skutečnosti a za účelem posouzení situace v Kazachstánu si opatřil dostatečné množství podkladů, které jsou ve vztahu k věci relevantní, vyvážené, dohledatelné a aktuální.
27. Podle žalobce je napadené rozhodnutí jednostranné a neobjektivní, ale opět nenabízí jakékoli zdůvodnění a soud žádné takové pochybení neshledal.
28. Žalobce upozorňuje, že žalovaný neposoudil ohrožení jeho soukromého a rodinného života ve smyslu § 14a odst. 1, odst. 2 písm. d) zákona o azylu a čl. 8 Úmluvy. Z toho důvodu shledává napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. K namítané nepřezkoumatelnosti je možné odkázat na rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 11/2003-25. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Soud konstatuje, že dne 1. 7. 2023 nabyla účinnosti novela zákona o azylu a dalších předpisů vyhlášená pod č. 173/2023 Sb., která zrušila písm. d) v § 14a odst. 2 zákona o azylu. Žalobce podal opakovanou žádost až dne 30. 10. 2024, tedy více než rok poté, co bylo § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu zrušeno. Napadené rozhodnutí je proto plně přezkoumatelné.
29. Vzhledem k tomu, že soud neshledal pochybení v napadeném rozhodnutí ani v postupu žalovaného, nedošlo k porušení žalobcových veřejných subjektivních práv.
30. Městský soud posoudil žalobní námitky jako nedůvodné. Proto žalobu zamítl.

31. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze 14. července 2025

Mgr. Kamil Tojner, v. r.
soudce